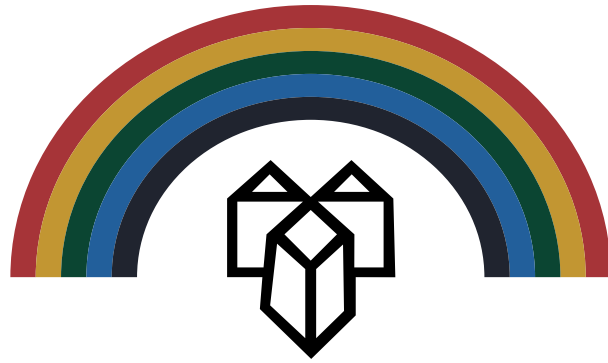

De Tabadila Krant

RAMAH TAMAH TABADILA

Beste allen,

Wat zijn we blij dat we u weer mogen en kunnen ontvangen op onze activiteiten. De afgelopen maanden zijn voor een ieder van jullie, op vele manieren uitdagend en zwaar geweest. Wij merken dat het fijn wordt gevonden dat er weer activiteiten opstarten, maar tegelijkertijd wordt dit ook spannend bevonden. Logisch...

Wat kan, wat mag? Is het veilig? Ook wij hebben onszelf steeds weer die vraag gesteld en we zullen onszelf die vraag ook steeds opnieuw blijven stellen.

De activiteiten zijn in een rustig tempo opgestart. 1 op 1, of in kleine groepjes. We organiseren de activiteiten waarbij meer dan 10 personen kunnen komen voorlopig zoveel mogelijk buiten, op het grasveld achter Tabadila, **iedere woensdagochtend en vrijdagochtend van 10 tot 12 uur.**

Alleen bij goed weer natuurlijk.

Om goed het overzicht te kunnen bewaren en zo veilig mogelijk te werken hanteren we een maximum van 25 personen.

REGELS IVM CORONA

- ✘ Kom niet als u, of één van uw huisgenoten, klachten heeft, ook niet als u maar een beetje verkouden bent.
- ✘ Bij aankomst vragen we uw handen te ontsmetten en bevragen we u op klachten, als u zich niet helemaal fit voelt zullen wij u helaas moeten vragen om niet met de activiteit mee te doen.
- ✘ We registreren van iedere bezoeker de naam en het telefoonnummer
- ✘ Schud geen handen en geef elkaar geen knuffel
- ✘ Gebruik papieren zakdoekjes
- ✘ Hoest en/of nies in uw elleboog

**Van 1 tot en met 24 augustus
houden we vakantie**

Toiletbezoek

Toiletten blijken een bron van mogelijke besmetting. Wij zorgen ervoor dat we zicht hebben op wie er naar het toilet gaat en zorgen dat deze persoon vooraf en nadien zijn handen desinfecteert en maken na ieder toiletbezoek het toilet schoon.

Eten & Drinken

De vrijwilligers en beroepskrachten die eten/ drinken verzorgen dragen handschoenen op het moment dat ze hieraan gerelateerde taken uitvoeren.

Als de 1,5 meter tijdens het bereiden of serveren niet gegarandeerd kan worden, dragen zij ook een mondkapje. De keuken van Tabadila wordt na de activiteit schoongemaakt en is, in verband met onder andere hygiëne maatregelen, op slot als er geen activiteiten zijn.

Zingen & Musiceren

Er wordt alleen in de openlucht muziek gemaakt, op gepaste afstand van elkaar, de instrumenten worden vooraf gereinigd door de muzikant zelf, de microfoons door de begeleiders van de activiteiten.

De microfoons worden alleen gebruikt door de vrijwilligers en begeleiders. Uiteraard wordt de muziek niet hard gezet en wordt er rekening gehouden met de buurt om overlast te voorkomen.

Wij kijken er naar uit u weer te zien!

HET BEGIN VAN DE ZOMER

In het boek van Astrid Lindgren “Samen op het eiland Zeekraai” beschrijft het meisje Malin in haar dagboek de natuur en sfeer in Zweden rondom de viering van Midsommar, de langste dag van het jaar, 21 juni.

“De glans en de schoonheid van de zomer die hier overal groeit en bloeit kan door geen sterveling weggenomen worden. Overal in het rond stijgen geuren op van steenbreek en fluitenkruid en moerasspirea en klaver.

De slootkanten zijn wit van de margrietten die zachtjes op de wind wiegen, de boterbloemen glinsteren in het gras, de doorzichtig roze wilde rozen hangen als een sluier tegen de verder zo kale berghellingen, en het driekleurig viooltje kruipt overal uit rotsspleten te voorschijn.

Alles geurt en alles bloeit, en alle koekoeken roepen, alle vogels kwetteren en zingen, ja, de aarde is gelukkig, net als ikzelf.”

Ook hier in Nederland zijn nu de dagen lang en we worden naar buiten gelokt om te genieten van de geuren en kleuren van bloemen, van de geluiden van insecten en vogels, van het mooie licht tot laat in de avond en de zon vroeg in de ochtend.

Ga naar buiten, zet je zintuigen open en voel het geluk van de aarde!

REGENBOOGWEETJE

VAN ADA LILIPALY

De regenboog brengt geluk.
Dat denken ze tenminste in Ierland.
Daar is een sprookje ontstaan over Ierse kabouters, leprechauns, die hun brood verdienen met schoenmakerij.
Hun verdiende goudstukken leggen ze in een soort sempe en verstoppert die aan het eind van de regenboog.
Maar ja, hoe vind je die goudstukken weer terug? Hoe kom je bij het eind van een regenboog?

Het eind van de regenboog is zo metafoor voor een begeerd doel geworden: je vindt er een schat, geluk, voorspoed.

Op een of andere zondag zong Jos Sahetapy het lied: "Somewhere over the rainbow". De tekst vertelt:
Ergens aan het eind van de regenboog is een ideaal land; de lucht is er blauw, de vogels vliegen; je problemen lossen op en je dromen gaan in vervulling.

EEN REGENBOOGLIEDJE

VAN NONA RISAKOTTA

PELANGI

Pelangi pelangi
Alangkah indahmu
Merah kuning hijau
Di langit yang biru
Pelukismu agung
Siapa gerangan
Pelangi pelangi
Ciptaan tuhan

HOE GAAT HET EIGENLIJK MET....

TANTE MARIE SOHILAIT

Tante Marie zat de afgelopen maanden beslist niet stil!
Veel tijd had ze niet nodig om na te denken hoe ze zich tijdens de lockdown zou bezighouden.
Al snel had ze een nieuwe bezigheid gevonden waar ze haar talenten als costumière weer in de praktijk kon brengen. Haar vaardigheden, creativiteit en enthousiasme heeft ze aangewend om één van de noodzakelijke middelen om het virus te bestrijden te fabriceren, namelijk: mondkapjes maken!

Op deze manier draagt tante Marie ook haar steentje bij voor het milieu: ze had geen nieuwe stoffen nodig, maar gebruikte en herbruikte materialen. Ze is niet meer te stoppen. We kunnen concluderen dat haar mondkapjes puur vakmanschap zijn.

Ook kon oom anis zijn steentje bijdragen, hij was een gewillig model!

DÉJÀ VU,
WAAR HEB IK DAT EERDER GEZIEN..?
VAN RON MANNAK

Deel 2 In Holland

Toen we op de kade in Rotterdam aankwamen hadden we het, allemaal in onze 'tropenkleding', erg koud. De kleding die we even later via D.M.Z. kregen, bracht daar nauwelijks verandering in.

De eerste paar maanden werd ons ouderlijk gezin, samen met andere Indische gezinnen ondergebracht in een pension: 'Huize Rosenberg'. Dat was wel even wennen, niet alleen voor wat het eten betreft, doch ook het minder frequent kunnen mandiën en het aanvankelijk ontbreken van een botol cebok op de w.c.

De toenmalige huismeester moest toen nog van het nut overtuigd worden. Maar ja, op den duur went alles en dat gold natuurlijk ook voor hem.

Foto:
Kerstmis 1952
in Nederland

In juni/juli 1952 werd ik in de vierde klas van een lagere school in Middelburg geplaatst. Al gauw mocht ik van de onderwijzer, met mijn winterjas aan, dicht bij de kachel zitten. Blijkbaar was het voor hem overduidelijk dat ik het nog steeds enorm koud had. Met mijn enkele weken 'eerste klas'-ervaring, was de vierde klas een 'bijna-ramp' en moest ik natuurlijk flink aanpoten.

Hoewel tevergeefs, bleek het niet lang daarna. Ik had nog nooit kennis gemaakt met breuken of van zinsontleding gehoord. Daar stond tegenover dat ik bepaalde uitspraken van Heer Bommel uitstekend kon citeren. Beter dan de onderwijzer!

Het na schooltijd, onbezorgd met leeftijdgenoten kunnen spelen, gaf me echter een boost/grote opkikker en al gauw leefde ik weer op. De druk om overal waar je ook kwam, op je hoede te zijn, lag gelukkig ver achter ons. Enige maanden later verhuisden we naar Vlissingen en kregen we een flat op de Bonedijkestraat toegewezen. Tenslotte begon ik in september 1952, nu voor de tweede keer, in de vierde klas van de lagere school. Dit keer ging het mij echter beter af.

“Nawoord”

Op de lagere school ging het wonderwel goed. Ik kan me nog goed herinneren dat ik 2x getest moest worden, omdat de testuitslag met het advies: HBS als vervolgopleiding, volgens ons toenmalige schoolhoofd nooit goed kon zijn. Dat kon toch niet, want

- ik had nagenoeg vanaf de eerste klas tot aan de vierde klas niet eens onderwijs gehad en
- bovendien was het Nederlandse onderwijssysteem vergeleken met dat van Indië toch superieur?

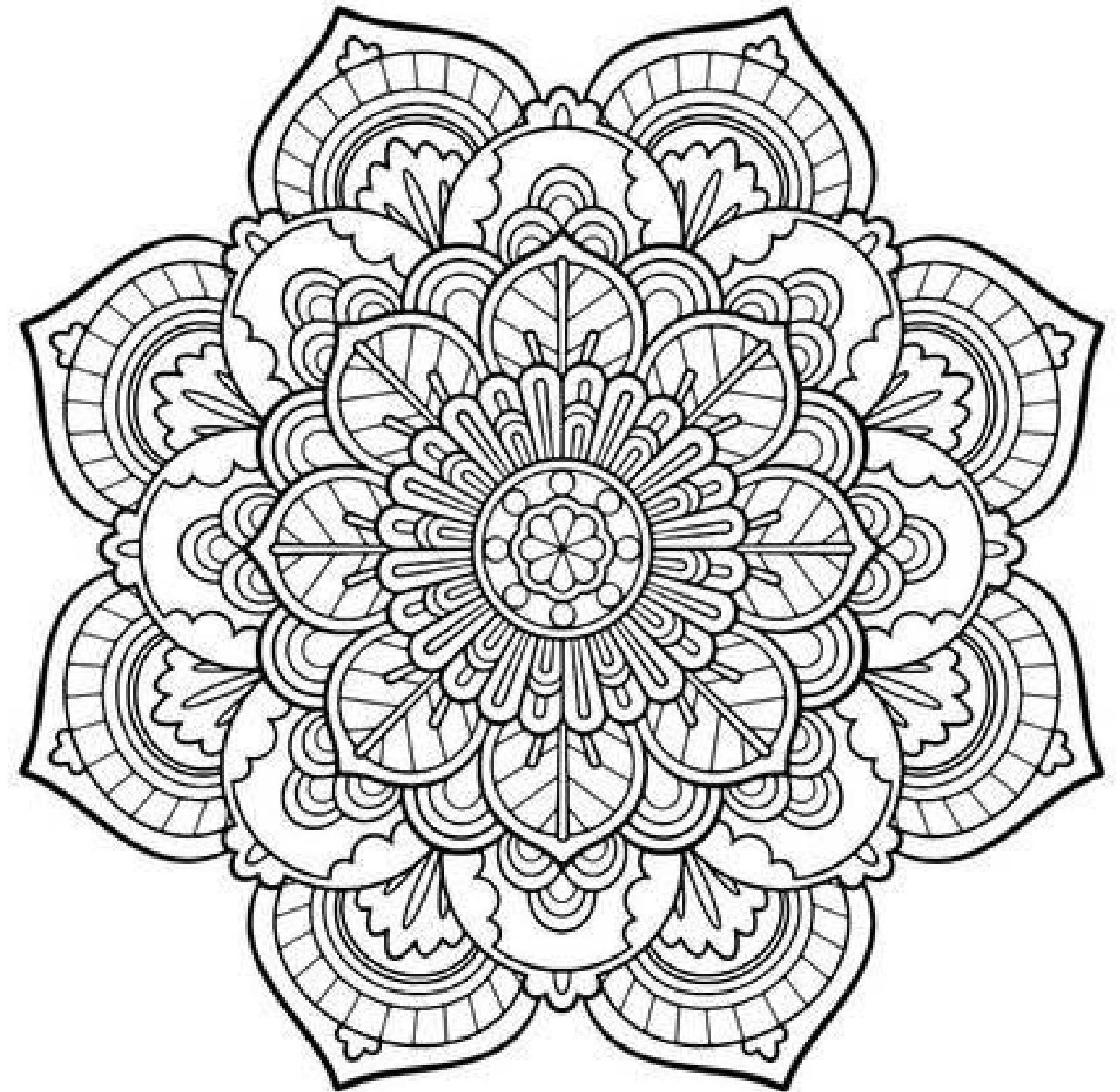
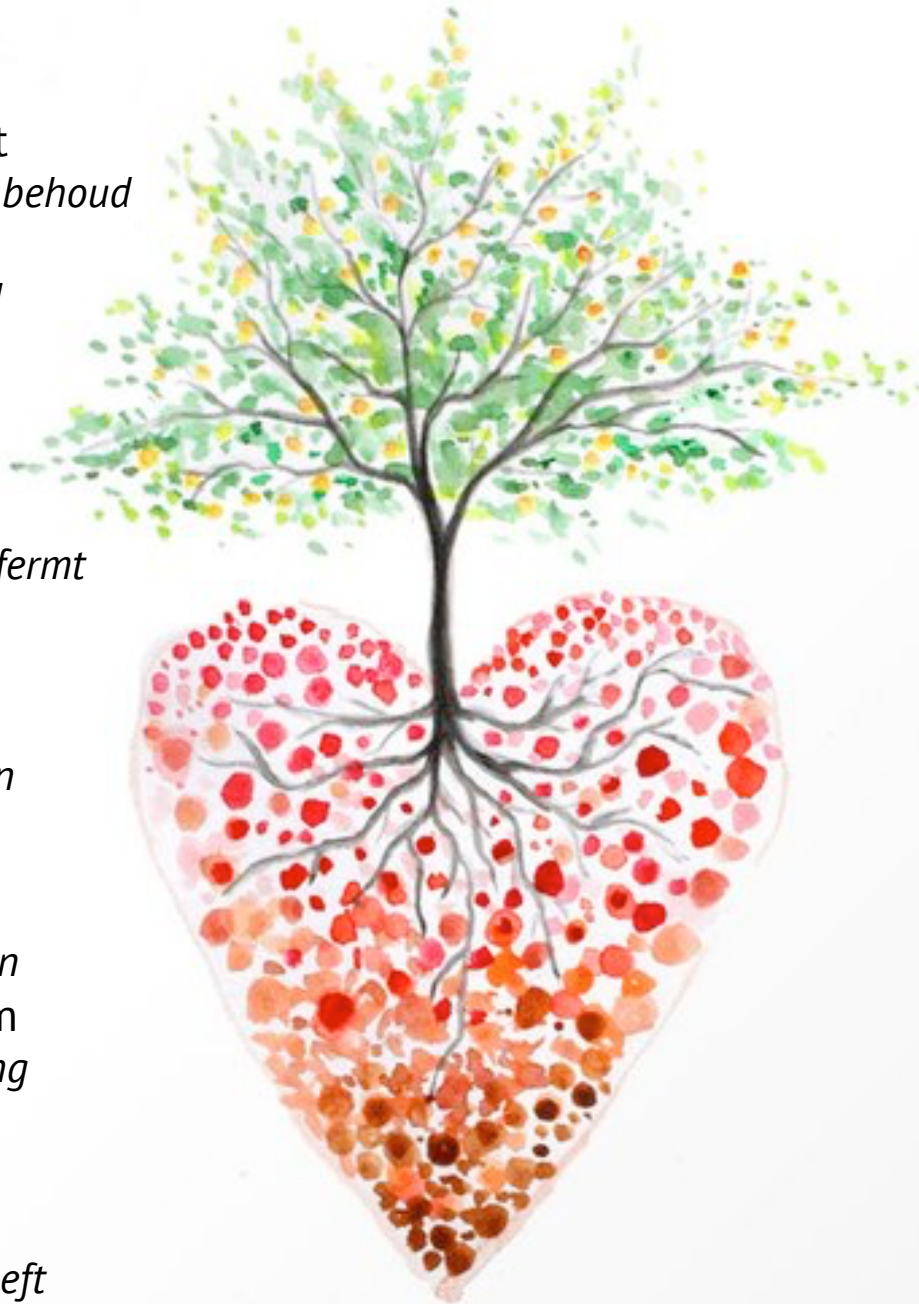
Een lied voor u allen:

Iring Dikau

Iring Dikau saja Tuhan
Alleen u wil ik eren
Ada damai sepenuh
Er is vrede in overvloed
Tiada lain jalan selamat
Geen andere weg leidt tot behoud
Cumah oleh darahmu
Dan alleen door zijn bloed

Aku hendak Iring Dikau
Ik wil Hem alleen eren
Yang melindung jiwaku
Die zich over mijn ziel ontfermt
Akan jadi sama Tuhan
Ik wil bij Hem zijn
Itu rindu dendamku
Dat is mijn grote verlangen

Iring Dikau disengsara
Hem te volgen ook in lijden
Kar'na kuasa yang kelam
En in tijden van verdrukking
Aku tahu satu kali
Want ik weet dat eens
Aku akan bermenang
Hij mij die overwinning geeft

Een gedicht van Willem Wilmink.
Het typische van dit gedicht is: Het is eigenlijk een liedje, maar ik kan de melodie nergens vinden. Nog typischer is dat ik als kind in de "Nipponstraat" woonde. Tijdens de oorlog kwam een Duitser te paard, die haalde het bordje er af en hing daar het bord: Floresstraat op Hopelijk tot spoedig ziens, Anneke.

Op twee plaatsen tegelijk

Hoe zou het leven staan, daar in die kleine kampong?
Is die muziek daar nog van gamelan en krontjong?
Zouden er nog zoveel prinsesjes zijn op Bali?
Bestaat dat liedje nog: Terang boelan di kali?
Misschien dat u dit liedje niet helemaal verstaat,
dat u niet eens de naam begrijpt van uw eigen Timorstraat ...

Mijn hart is op twee plaatsen tegelijk,
vooral ook in de stilte van de nacht.
Mijn hart is in het Nederlandse koninkrijk
en in de grote Gordel van Smaragd.

In Rotterdam of Heerlen of in Oude Pekela
zie ik de verre kust van Ambon, Soemba, Soembawa
en ik zie sawah's in de mist, vlak langs de Afsluitdijk:
mijn hart is op twee plaatsen tegelijk.

De kantjil heeft nog steeds wel honderd loze streken.
De wajangpoppen staan te kijken of ze breken.
In de alan-alan ligt Sarina fijn te vrijen,
maar kassian, daar komt een tijger tussenbeien.
't Is mogelijk dat dit liedje wat vreemd voor u zal zijn,
dat u niet eens de naam begrijpt van uw Buitenzorgplein ...

Daarginder is een land vol wonderlijk getover.
Het heimwee naar dat land, dat gaat niet zo maar over.
We hebben het hier goed, maar de gedachten zwerven
door een heimwee dat ons kind, ons kleinkind nog zal erven.
Misschien dat u dit liedje een beetje zal ontgaan,
dat u niet eens de naam begrijpt van uw Halmaheralaan.

zomer

zon
zonnemelk
zonnebril
parasol
seizoen

bij
zomer
zee
zonnebloem
vakantie

bloem
zonnen
barbecue
strand
warm

zandkasteel

TWEE FABELS

ADA LILIPALY

Overal in de wereld worden fabels verteld: dierverhalen met menselijke trekjes. Hierna volgen een verhaal uit België en een uit Halmahera, Molukken. De moraal is: Wie niet snel is, moet slim zijn !

DE WEDDENSCHAP VAN DE VOS EN DE SLAK

De vos liep eens van het ene dorp naar het andere, zo hard hij kon. Onderweg kwam hij een slak tegen, die hem staande hield.

“Waarom zo’n haast?” De vos legde hem hijgend uit, dat hij zo vlug mogelijk in het andere dorp moest zijn.

“Dat kan ik vlugger, vriend”, zei de slak, “dat is een loopje van niets.”

De vos lachte hem uit.

“Wedden om een goudstuk?” zei de slak.

“Dat is gauw verdiend”, dacht de vos, en stemde toe.

“Ik geef je nog een meter voorsprong ook”, zei de slak.

“Akkoord”, zei de vos.

Hij stapte een meter vooruit. De slak ging in zijn staart zitten, en riep:

“Vooruit!”

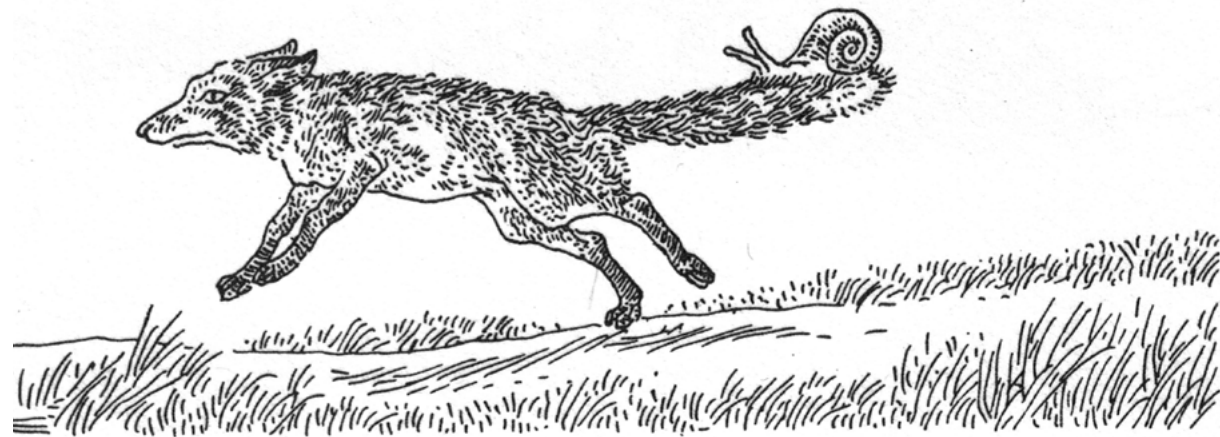
De vos rende bijna de poten onder zijn lijf uit.

Bij het einddoel aangekomen, keek hij om of de slak er al aankwam. Die liet zich vlug uit de staart zakken. Toen de vos weer voor zich keek, zag hij de slak zitten.

“Ben je daar eindelijk?” zei de slak.

De vos betaalde het goudstuk en ging beschaamd zijns weegs.

Uit: “Sprookjes van de Lage Landen”, door Eelke de Jong, Hans Sleutelaar en Peter Vos

IJSVOGEL EN ZEESLAK

In een grote boom die met zijn takken over zee hing, zat Ulingi, de ijsvogel. Hij keek in het heldere ondiepe water of er misschien een visje te verschalken was.

Beneden hem, op het slikkerige strand, kroop zeeslak, Kutu, met zijn huisje op zijn rug heen en weer. In de modder vond hij allerlei eetbaars: zeealgen en resten van dode dieren.

Ulingi zag het zeeslakje en riep: “Zeg eens Kutu, sleep jij jezelf en je huisje altijd zo over de grond?”

“Jazeker”, zei Kutu, “jullie, Ulingi’s, vliegen om vooruit te komen, maar wij, kutu’s, kruipen. Zo deden mijn ouders het en mijn grootouders en mijn overgrootouders. Zo zijn wij het gewend.”

“Maar het gaat niet zo snel”, zei Ulingi.

“Hmm, dat valt wel mee”, zei Kutu.

“Dat wil ik dan wel eens zien”, zei Ulingi, “laten we een wedstrijd houden. Wie het eerst bij die kaap daar in de verte is. Goed?”

“Goed”, zei Kutu, “maar ik wil een week voorbereidingstijd.”

Dat was afgesproken.

Ijsvogel vloog weg en maakte zich niet druk om de wedstrijd. Het zou de gemakkelijkste race van z’n leven worden. Kutu kroop de zee in en riep zijn soortgenoten van overal bij elkaar. Ze leken precies op elkaar en luisterden naar Kutu, die vertelde over de wedstrijd. “Kom over een week naar het strand, dan zullen we samen de wedstrijd winnen!”

Toen de week om was, kwam in alle vroegte een hele menigte kutu’s uit de zee gekropen. Bij iedere bocht van de kust ging er een op het strand zitten, tot aan de kaap toe.

Ijsvogel ontmoette Kutu op de afgesproken tijd en tegelijk vertrokken ze in de richting van de kaap: Ulingi vliegend door de lucht en Kutu kruipend langs het strand.

IJsvogel zag Kutu al lang niet meer. Hij vloog en vloog en daalde na een tijdje neer om even te rusten op het strand. Toen hij bijna beneden was, schrok hij, want daar kroop Kutu.

Kutu riep: “Hallo ULingi, hier ben ik! Vlieg maar door.”

Dus vloog hij verder. Even later, toen hij weer bij een bocht in de kust kwam, besloot hij nu zeker rust te nemen. Maar ook daar zag hij Kutu langs het strand kruipen in de richting van de kaap.

Het beestje riep: “Ik zou maar doorvliegen, want ik ben al hier.”

Ulingi snapte er niets van. Hoe kon dat beestje al kruipend zo snel vooruit komen? In ieder geval beseftte hij, dat de wedstrijd niet zo gemakkelijk zou zijn als hij gedacht had. Hij vloog weer verder, maar na elke bocht kroop Kutu voort langs het strand.

Zo kreeg hij geen enkele kans om uit te rusten. Hij vloog en vloog en wilde de wedstrijd niet verliezen van zo’n sloom kruipend zeeslakje. Met zijn laatste krachten vloog hij in de richting van de finish, maar voordat hij die bereikte, viel hij dood neer.

Eén voor één kwamen de kutu’s gekropen naar de plek waar de dode Ulingi lag. Door hun slimheid hadden ze gewonnen. Ze rolden met hun schelpjes door het zand van het lachen. Ze lachten zo lang tot de schelpjes er puntig van werden en van sommige het uiterste puntje zelfs afbrak.

En zo worden deze kutu-schelpjes door Molukse kinderen op het strand gevonden.

Uit: “De boom vol schatten”, door Ada Lilipaly - de Voogt

WONEN IN TABADILA?

Omdat u als bezoeker, vrijwilliger of deelnemer van de activiteiten regelmatig in Tabadila komt heeft u misschien wel eens met de gedachte gespeeld om in Tabadila te wonen.

Als u dit zou willen of er meer over wilt weten, neemt u dan contact met ons op. Dan bespreken we de mogelijkheden met u.

U neemt hierover per mail contact op met het bestuur van Tabadila: info@rumahtabadila.nl of per telefoon met Roos Antheunisse op het nummer: 06 – 55 17 27 09

WILT U OOK VAN U LATEN HOREN?

Of de groeten doen?

Iets delen? Een hart onder de riem steken?

Dat kan door zelf iets te schrijven, vertellen per telefoon, delen via app, fotograferen en opsturen...

Of door te bellen of appen: 06 - 55 17 27 09

Mailen kan ook: r.antheunisse@rumahtabadila.nl

Kreeg u dit krantje digitaal en ontvangt u het liever op papier?

Geef uw adres dan door via mail, app of per telefoon.